

Troost en kracht op de weg

Jesaja 40:1-11; 28-31

Deze gedeelten hebben in de eerste plaats betrekking op Israël. Maar wat tegen Israël gezegd wordt, is ook tot onze lering geschreven (Rom. 15:4). Soms wel met een andere strekking, want onze zegeningen reiken veel verder dan die van het aardse volk van God.

Met hoofdstuk 40 begint het tweede grote en meer profetische deel van het boek Jesaja. De profeet zegt hier dat de Heer Zijn volk wil troosten. Dit volk had onder het juk van de volken gezucht. Ook Jeruzalem was in de handen van de volken gevallen. Maar nu laat God weten dat de tijd van hun ellende voorbij is en dat hun ongerechtigheid is vergeven, omdat zij dubbel vergelding hebben ontvangen voor al hun zonden (vs. 2).

Vervolgens geeft Jesaja aan op welke manier deze bevrijding zal plaats vinden. Een stem roept in de woestijn. Die stem heeft betrekking op Johannes de Doper, die in Matteüs 3:3 in zijn oproep tot bekering van Israël deze tekst uit Jesaja 40:3 aanhaalt. Als Israël toen de Messias had aangenomen, zou het herstel al hebben plaatsgevonden. Maar het volk heeft Christus verworpen. Dat was het trieste resultaat van de oproep die God vol genade tot hen richtte. Toch zal deze oproep opnieuw klinken in de toekomst: *“Troost, Troost mijn volk”*. God blijft Zijn volk trouw. Als de nood van Jakob op zijn hoogst is (Jer. 30:7), zal opnieuw de stem in de woestijn klinken: *“Bereidt in de woestijn de weg des HEREN, effent in de wildernis een baan voor onze God”*.

Ondanks alles wat God tot op dat ogenblik voor Zijn volk heeft gedaan, moet worden vastgesteld dat de toestand van dit volk, samengevat in de verzen 6-8, een totaal tekortschieten van de mens aangeeft. Niets in hem is van waarde en blijft bestaan. God heeft Zijn volk beproefd door de heilige wet, maar het heeft volkomen gefaald onder die wet. *“Alle vlees is als gras, en al zijn schoonheid als een bloem des velds. Het gras verdort, de bloem valt af, als de adem des HEREN daarover waait”*. Wat houdt dit in? Het oordeel van God wordt over Zijn volk uitgesproken. Dat was het droevige resultaat van alle wegen van God met Israël. De mens is niet alleen schuldig verklaard, maar hij valt onder het oordeel. Niets van de mens, zoals hij is, kan blijven bestaan in Gods tegenwoordigheid.

Als wij dit toepassen op onszelf, is de vaststelling van het bovenstaande heel leerzaam. Dan zijn de ervaringen die Israël ondergaat ook in principe het begin van onze ervaringen. Het begin van het christelijk leven is het besef van het oordeel dat God over ons, zondige mensen, moet uitspreken. Deze zelfkennis van de mens is het uitgangspunt van het evangelie. Zonder zondebesef is er geen evangelieboodschap. In Zijn tegenwoordigheid zien wij dat het einde van de zondige mens het *oordeel* is. Er blijft voor Hem niets anders over. Als deze waarheid wordt aangenomen, stelt God ons in Zijn genade voor Zich en hoort men de stem die zegt: *“Troost, troost mijn volk”*. De Heer zegt daarmee: U valt onder het oordeel, het is naar de mens gesproken afgelopen. Maar Ik wil u nu troosten. Al behoorden wij uit de hand van God dubbel vergelding te ontvangen voor al onze zonden, dus het oordeel, toch hebben we in plaats van oordeel genade verkregen in de Persoon van onze geliefde Heiland en op grond van Zijn verlossingswerk. Want Hij heeft voor ons dubbel vergelding ontvangen voor wat wij verdienden.

Israël zal het oordeel in Gods regeringswegen nog moeten ondergaan. Maar de Heer heeft het oordeel over onze zonden reeds ondergaan op het kruis van Golgota. Zijn werk van moeite en lijden is volbracht. De ongerechtigheden van al de Zijnen heeft Hij op Zich genomen, en nu kan God ons troosten. In 2 Tessalonicenzen 2:16 staat dat wij een *“eeuwige vertroosting”* hebben ontvangen. Er is geen plaats meer voor smart, voor lijden en oordeel. Wij hebben in onze harten die eeuwige troost ontvangen, want al onze zonden en ongerechtigheden zijn op Hem neergekomen en ons is genade bewezen.

Met de oproep *“Bereidt in de woestijn de weg des HEREN”* wenste God, dat Israël zich zou wenden tot de Messias die Hij hun zou zenden, dat hun harten bereid zouden zijn om Hem aan te nemen. Israël vertoonde het beeld van een woestijn. Maar er was een stem in die woestijn: *“effent in de wildernis een baan voor onze God”*. Maar het hart van het volk bleef onveranderd. Toen de Heer kwam, heeft Hij ‘deze weg’ gelopen. Hij heeft in deze wereld gewandeld en elk dal verhoogd. Hij heeft Zich neergebogen tot de nederigen om ze op te heffen en heeft de hoogmoedigen vernederd. Hij

heeft een volmaakte weg gebaad in deze wereld. Toen alle vlees als gras was, en Zijn schoonheid als een bloem des velds werd, werd de heerlijkheid des HEREN geopenbaard tijdens Zijn omwandeling op aarde. Het was de effen weg van de volmaakte Dienstknecht en door Hem is Hij ook onze Weg geworden (Joh. 14:6). Zijn genade heeft onze harten bewerkt om Zijn weg te gaan. Er is dus nu voor ons een weg waarin God volmaakt kan worden verheerlijkt, omdat dit de weg is die de Heer is gegaan. Op die weg willen wij Hem navolgen.

Alles wat er voor Israël zal zijn in de toekomst, is voor ons nu al beschikbaar. Jesaja zegt: *“En de heerlijkheid des HEREN zal zich openbaren”* (vs. 5). Deze heerlijkheid hebben wij gezien, want Johannes zegt: *“...wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een Vader”* (Joh. 1:14).

Maar wij moeten niet vergeten dat wij ook moeten doen wat in vers 9 en 10 staat. Dat is onze taak, en het zal straks ook de taak van Israël zijn om deze blijde boodschap in de wereld te verkondigen. Laten wij met liefde op een hoge berg klimmen en boodschappers zijn van deze blijde tijding. Hoe meer begrip wij hebben van de genade die God aan ons heeft bewezen, hoe meer wij onze stem zullen verheffen en zeggen: Er is vrede! U kunt vrede met God krijgen! U kunt deel krijgen aan een eeuwige vertroosting! Laten wij dit niet vergeten en niet alleen voor onszelf leven. Laten wij vreugdeboden zijn die op een hoge berg klimmen en de blijde boodschap verkondigen: *“Zie, hier is uw God! Zie, de Here HERE zal komen met kracht”* (vs. 10). Bij ons ligt nu de verantwoordelijkheid om de wereld te verkondigen dat wij de Heer verwachten. Hij komt niet alleen in genade, maar ook in heerlijkheid om eenieder te geven naar zijn werken. Israël zal de komst van de HERE in genade niet hoeven te verkondigen. Voor hen verschijnt Hij om Zijn volk te verlossen.

“Hij zal als een herder zijn kudde weiden” (vs. 11). Dat zal Hij doen als Hij in heerlijkheid zal wederkomen. Hij zal de Herder van Israël zijn. Wat ons betreft, zijn wij nu al aan Zijn zorgen toevertrouwd en kunnen wij zeggen: Wij kennen deze Herder, die Zijn kudde weidt, die Zijn lammeren verzamelt en die de zogenden zachtjes leidt. Wat een geluk, dat wij ons mogen toevertrouwen aan de leiding van de Goede Herder en kunnen zeggen: *“De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets”*.

Het gebeurt soms dat we, terwijl we wandelen op de weg van het geloof, dingen ervaren waardoor we de moed verliezen. Menigeen van ons heeft dat wel eens ervaren. De ouderen, die langer op de weg zijn, misschien vaker dan de jongeren. In ons verdere leven kunnen wij natuurlijk niets verliezen van de zegeningen die de Heer ons gegeven heeft. Wel kan het zijn dat wij geen kracht meer in onszelf bezitten. Maar als wij onze kracht verwachten van Hem, die de kracht is, zullen wij in staat zijn voort te gaan: *“Welzalig de mensen wier sterkte in U is (...) Zij gaan voort van kracht tot kracht”* (Ps. 84:5, 7). Dit mocht ook de

gemeente te Filadelfia ondervinden. De Heer zegt van haar: *“u hebt kleine kracht”* (Openb. 3:8). Die kracht van Filadelfia ligt in de Heer. Hij heeft de sleutel van David. Hij draagt de verantwoordelijkheid over het huis van David. Hij opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand zal openen. De Heer geeft kracht aan de vermoeide. Hij vermeerdert de kracht van degene die geen kracht heeft. En wanneer het mij aan kracht ontbreekt, is kracht in Hem te vinden.

In de verzen 28 – 31 worden ons drie onderwijzingen gegeven voor onze weg als christenen:

1°   Zij varen op met vleugels als arenden.

De vlucht van de arend verheft zich naar omhoog, naar de zon. Dat moeten wij ook doen. Wij kunnen ons ook verheffen zoals een arend, maar dan naar de hemel, zonder halverwege te stoppen. Wij worden opgeroepen te genieten van de hemelse, geestelijke zegeningen van onze God en Vader en van onze Heer Jezus Christus, die aan Gods rechterhand zit. Wij mogen ons deze zegeningen toe-eigenen, die God ons gegeven heeft als erfenis (Ef. 1:3vv.). Maar er is geloofskracht voor nodig om ze in bezit te nemen. Er zijn figuurlijk gesproken de vleugels van een arend voor nodig. Die spreken van kracht. Waar zal ik deze kracht vinden? In Hem!

2°   Zij lopen, maar worden niet moe.

De wedloop is het tweede kenmerk van het christelijk getuigenis. Paulus deed dit tijdens zijn hele leven als apostel. Als hij aan het einde daarvan is, kan hij zeggen: *“Ik heb de loop geëindigd”* (2 Tim. 4:7). Waarvoor liep hij? Om de prijs te ontvangen. Hij wilde de eerste zijn die de hand op de prijs zou kunnen leggen. Hij zegt tegen ons: *“Weet u niet, dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, maar één de prijs ontvangt? Loopt zo, dat u die verkrijgt”* (1 Kor. 9:24). Daarvoor is kracht nodig: *“Maar wie de HERE verwachten, putten nieuwe kracht”*.

3°   Zij wandelen, maar worden niet mat.

Dit kenmerk staat voor de wandel, de reis: het voortdurend onderweg zijn naar een ver verwijderd doel. Dag in, dag uit gaan we voort met een last op onze schouders. Alleen zo nu en dan staan wij even stil bij *“rustige wateren”*, die de Heer op onze weg brengt. Hier is van toepassing de toezegging van de Heer in Matteüs 11:28: *“Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven”*.

Deze drie onderwijzingen hebben wij gekregen voor ons christelijk leven. Laten wij ze niet veronachtzamen. Wij kunnen deze drie kenmerken niet tegelijkertijd verwerklijken. Wanneer wij opvaren als op arendsvleugelen, bevinden wij ons in de hemelse gewesten en genieten wij van de hemelse dingen. Als wij wandelen met onze last op de rug, ervaren wij dat de Heer voldoende is voor alle moeilijkheden onderweg. De weg kan zwaar zijn en het gewicht van de levenslast drukt op de schouders. Maar niets is te moeilijk voor hen die hun kracht zoeken bij God. Zij

wandelen, maar worden niet mat. Terwijl wij op weg zijn, zullen wij dikwijls onze zwakheid en vermoeidheid voelen. Maar naarmate wij vorderen, merken wij dat als wij ons sterken in de Heer, wij voortgaan van kracht tot kracht. *“Zelfs al ga ik door*

een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt bij mij; uw stok en uw staf, die vertroosten mij” (Ps. 23:4).

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique](#) 1931-92

Titel: [Consolation et force dans le chemin](#)

Oude Sporen 2012

